

Arrest

nr. 72 108 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart zich op 2 juni 1997 een eerste maal vluchteling in België. Na de weigering van deze asielaanvraag werd verzoeker in 2004 naar India gerepatriëerd. Op 16 mei 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in België in.

1.2. Op 5 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Indische sikh afkomstig uit Mandi, gelegen in het district Jalandar in de deelstaat Punjab. Omdat u vreesde vanwege uw betrokkenheid bij de "All India Sikh Students Federation" aangehouden te worden vluchtte u in maart 1997 naar België om er asiel aan te vragen. Na de weigering van deze asielaanvraag werd u in 2004 naar India gerepatriëerd. U keerde naar uw geboortedorp terug en raakte opnieuw betrokken bij de "All India Sikh Students Federation". Na uw huwelijk in 2005 ondervond u dat uw echtgenote met ernstige psychische moeilijkheden kampte. Ze verweet u haar niets te hebben gezegd over uw engagement voor de "All India Sikh Students Federation" en noemde u een terrorist. Enige tijd na jullie huwelijk ondernam ze een eerste zelfmoordpoging. Met de bedoeling om er een zaak te openen reisde u in 2007 naar Zuid-Afrika en vervolgens naar Guinée. Nadat u er verschillende keren bestolen werd, keerde u een zestal maanden later naar India terug. Op 25 november 2010 ondernam uw echtgenote een volgende zelfmoordpoging. Nadat uw schoonfamilie klacht tegen u indiende wegens poging tot moord werd u de volgende dag aangehouden. U werd naar het politiekantoor van Lasara overgebracht en werd er zwaar afgetuigd. Zeven dagen later werd u naar het politiekantoor van Phlor overgebracht. Na betaling van een omkoopsom en nadat u verplicht werd om een blanco document te ondertekenen werd u twee dagen later vrijgelaten. Omdat u vreesde dat de politie dit ondertekende blanco document tegen u zou gebruiken en omdat u vreesde dat uw schoonfamilie andermaal klacht tegen u zou indienen vluchtte u op 5 april 2011 naar Turkije. Een tweetal maanden later reisde u naar België en vroeg hier op 16 mei 2011 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in India vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. Uit uw verklaringen blijkt dat u India verliet nadat u valselijk aangeklaagd werd voor een moordpoging op uw echtgenote en vervolgens zwaar mishandeld werd door de Indische politie. Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient te worden opgemerkt dat u na uw vrijlating in december 2010 geen verdere moeilijkheden ondervond met de Indische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U gaf aan dat de politie niet meer naar uw thuisadres terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, p.6), verklaarde dat u niet voor het gerecht gedaagd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.5), brengt ook verder geen aanwijzingen aan die erop duiden dat de klacht die tegen u ingediend werd voortgezet wordt en stelde daarenboven uitdrukkelijk dat u momenteel niet opgespoord wordt door de Indische politie (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat de door u ingeroepen asielmotieven nog actueel zijn. Uw verklaring dat de Indische politie wat tegen u kan ondernemen omdat ze over een blanco document met uw handtekening beschikken (zie gehoorverslag CGVS, p.6) wijzigt deze vaststelling niet. Deze inschatting betreft immers speculatie van uwentwege, zulks kan niet weerhouden worden als afdoende bewijs van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Wat betreft uw bewering dat u opnieuw opgepakt kan worden indien uw echtgenote een volgende zelfmoordpoging onderneemt (zie gehoorverslag CGVS, p.6) geldt dezelfde opmerking. Aangaande uw verklaring dat u na uw aanhouding zwaar afgetuigd werd door de politie dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet overeenstemmen met de door u voorgelegde foto's. U verklaarde namelijk dat u meteen na uw aanhouding zo zwaar in het aangezicht geslagen werd dat u er littekens aan over hield (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Zulks stemt niet overeen met de door u voorgelegde foto's die genomen werden tijdens de detentie die u doormaakte en waaruit blijkt dat uw aangezicht ongeschonden is. Uw bewering dat u deze verwondingen op de eerste dag van uw vasthouding opliep en dat deze foto's op de laatste dag van uw detentieperiode genomen werden (zie gehoorverslag CGVS, p.5) wijzigt deze vaststelling niet. Vermits u slechts gedurende negen dagen vastgehouden werd kan immers aangenomen worden dat uw aangezicht ook op de laatste dag van uw detentieperiode sporen van geweld had moeten vertonen – temeer daar u verklaarde dat de opgelopen wonden in uw gezicht na uw vrijlating gehecht dienden te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Zulks ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen, daarnaast ondergraaft deze vaststelling de door u ingeroepen subjectieve vrees voor verdere mishandeling door de Indische autoriteiten. Verder dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat de door u ingeroepen moeilijkheden het lokale niveau overstijgen. U verklaarde namelijk dat geen "FIR" (First Information Report) opgemaakt werd (zie gehoorverslag CGVS, p.5), stelde dat het niet tot een rechtszaak kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en verklaarde dat u momenteel niet door de Indische autoriteiten opgespoord wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u aan de door u ingeroepen moeilijkheden met uw echtgenote en met de lokale politie kan ontsnappen door elders in India te verblijven en het interne vluchtalternatief aan te wenden. Er moet gezien het geheel van bovenstaande observaties worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde foto's waarin u in het gezelschap van Haram Belan Walay Baba Yi te zien bent en het door u voorgelegde attest opgesteld door de "All India Sikh Students Federation" bieden aanwijzing van uw betrokkenheid bij deze organisatie. Zulks wordt in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending van de motiveringsplicht aan met name de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en meent wel degelijk een vervolging te vrezen omwille van één van de redenen opgesomd in de Conventie van Genève. Het CGVS heeft ten onrechte geen verder onderzoek verricht naar de opgeworpen gronden om uit te maken of hij al dan niet de waarheid sprak. De voorgelegde foto's, genomen tijdens zijn detentie en waaruit blijkt dat hij zwaar in het aangezicht werd geslagen, werden niet voorgelegd voor deskundig en medisch advies. Dergelijk advies is echter vereist alvorens het CGVS op basis van dit advies besluiten mag trekken. Verzoeker stelt dat er geen degelijk onderzoek verricht is naar zijn betrokkenheid bij de 'All India Sikh Students Federation' en de gevolgen hiervan voor verzoeker. Terwijl de beoordeling over het al dan niet actueel karakter van de ingeroepen asielmotieven, enkel en alleen op basis van een zeer beperkte informatie die verzoeker heeft bij gebrek aan contactpersonen in zijn land van herkomst, niet als van doorslaggevend belang kan gelden bij het nemen van een beslissing.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Verzoekers asielaanvraag berust op de problemen die hij heeft ondervonden nadat hij door zijn schoonfamilie valselijk werd aangeklaagd wegens moordpoging op zijn echtgenote, waarna hij zwaar mishandeld zou geweest zijn door de Indiase politie. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt van zijn huwelijk noch van de valse aantijgingen van zijn schoonfamilie kan worden vastgesteld dat verzoeker enkel wat foto's bijbrengt die moeten aantonen dat hij gedetineerd zou geweest zijn. De eerste foto toont verzoeker samen met een tweede persoon gezeten op de vloer van een ruimte waarbij uit niets kan worden afgeleid dat het inderdaad een gevangeniscel betreft. Op de tweede foto is een vage glimp te zien van een gezicht achter tralies. Hier kan evenmin uit afgeleid worden dat het wel degelijk om verzoeker gaat, noch dat het om gevangenstralies zou gaan. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker toch in de gevangenis zou hebben gezeten toont hij niet aan dat hij onrechtmatig gedetineerd was omwille van valse beschuldigingen wegens poging tot moord op zijn echtgenote. Hoe dan ook stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de door hem ondergane mishandelingen door de Indiase politie niet overeenstemmen met de door hem voorgelegde foto's. Verzoeker verklaarde namelijk dat hij meteen na zijn aanhouding zo zwaar in het aangezicht geslagen werd dat hij er littekens aan over hield (gehoorverslag, 4). Uit de door hem voorgelegde foto die genomen werden tijdens zijn beweerde detentie blijkt dat zijn aangezicht ongeschonden is. Verzoekers bewering dat hij deze verwondingen op de eerste dag van zijn vasthouding opliep en dat deze foto's op de laatste dag van zijn detentieperiode genomen werden wijzigd deze vaststelling niet. Vermits verzoeker slechts gedurende negen dagen vastgehouden werd kan immers aangenomen worden dat zijn aangezicht ook op de laatste dag van zijn detentieperiode sporen van geweld had moeten vertonen – temeer daar hij verklaarde dat de opgelopen wonden in zijn gezicht na zijn vrijlating gehecht dienden te worden (gehoorverslag, 5).

Waar verzoeker stelt dat er geen degelijk onderzoek verricht is naar zijn betrokkenheid bij de 'All India Sikh Students Federation' en de gevolgen hiervan voor verzoeker, dient te worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij in april 2011 zijn land verlaten heeft nadat hij valselijk

aangeklaagd werd voor een moordpoging op zijn echtgenote en vervolgens zwaar mishandeld werd door de Indiase politie. De bestreden beslissing stelt dienaangaande overigens vast dat het door verzoeker neergelegde attest van de 'All India Sikh Students Federation' een aanwijzing van zijn betrokkenheid bij de organisatie in 2007 was (het attest werd immers opgesteld in juli 2007), hetgeen echter niet betwist wordt. Het attest vermeldt hoe dan ook niet dat verzoeker omwille van zijn betrokkenheid bij de organisatie problemen zou hebben opgelopen.

Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn reisweg niet bewijst. Hij toont niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Dehli naar Turkije met zijn eigen paspoort dat hij niet voorlegt. Hij moet hoe dan ook in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer hij zijn land verlaten heeft en wanneer hij in Europa is aangekomen. Dit is in het geval van verzoeker des te meer van belang aangezien verzoeker volgens zijn verklaringen enkele maanden in Afrika vertoefd heeft. Verzoeker toont derhalve evenmin aan na zijn maandenlange verblijf in Afrika te zijn teruggekeerd naar India. De vaststelling dat verzoeker geen enkel stuk neerlegt ter staving van zijn reisweg, houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER